

νά συλλογίζηται τις ὅτι ὑπάρχουσι τσαυτά ἑκατομύρια τοιούτων λογικῶν ὄντων τσοῦτον ἔσκοτισμένων, ὥστε νά λατρεύωσιν ὡς θεὸν τὰ κτίσματα αὐτοῦ, ἢ ἔτι χειρότερον, τὰ ἔργα τῶν ἰδίων αὐτῶν χειρῶν!

Ἔχει κατοίκους ὁ ἥλιος; Ἡ ἐπικρατεστέρα γνώμη μεταξὺ τῶν ἀστρονόμων εἶναι ὅτι δὲν ἔχει· ἀλλ' ἂν ἔχη, δὲν θὰ ᾔται βεβαίως ὁμοιοὶ μὲ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, διότι ἡ σφαῖρα τοῦ ἡλίου δὲν εἶναι εἰς τοιαύτην φυσικὴν κατάστασιν ὅποια ἀπαιτεῖται διὰ νά δύνανται νά ζήσωσιν ἀνθρώπινα ὄντα ἐπ' αὐτῆς.

(ἀκολουθεῖ.)

Ο ΜΑΡΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΟΥΑΛΤΕΡΟΣ

Διήγημα ἀναφερόμενον εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Στρασβούργου.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀριθ.)

Τὴν 31ην Ἰουλίου μ. μ. ὁ βασιλεὺς ἐν μέσῳ τοῦ ζητωκραυγοῦντος πλήθους ἀπεχειρέτησε τοὺς ἀγαπητοὺς ὑπηκόους του διὰ τὴν ἔδραν τοῦ πολέμου. Ὁ σταθμὸς τοῦ σιδηροδρόμου ἦτον ἐστολισμένος μὲ ἄνθη καὶ ἀειθαλῆ φυτὰ, ἐδῶ δὲ καὶ ἐκεῖ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ἐφαίνοντο γεγραμμένα διὰ γραμμάτων ἐξ ἀνθέων διαφόρων χρωμάτων αἱ λέξεις «*Σὺν Θεῷ*», — λέξεις, αἱ ὅποια εἰς τὰς περιστάσεις ἐκεῖνας ἦσαν πηγὴ παρηγορίας εἰς πολλὰς καρδίας.

Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Μαρτίνου καὶ Οὐάλτερου ἐπέστρεφον οἴκαδε συγκεκινημένοι καὶ περιλυποῖ, ἀλλ' ἡ θεὰ τῆς βασιλείσης, ἣν εἶδον ἀποχωρηθεῖσαν τὸν σύζυγον καὶ τὸν υἱὸν τῆς καὶ κλαίουσαν ἀνεκούφισα οὐκ ὀλίγον τὴν θλίψιν των. «*Ἄφοῦ ἡ βασιλοῦσά μας, — εἶπε περιλυπος ἡ μήτηρ, — κάμνει τοιαύτην θυσίαν διὰ τὴν πατρίδα, ἡμεῖς οἱ ὑπῆκοοι δὲν ἔχομεν κἀνὲν δίκαιον νά λυπώμεθα, διότι τὰ τέκνα μας πηγαίνουν εἰς τὸν πόλεμον.*»

«*Μήτηρ, — εἶπεν ὁ Μαρτίνος ἐναγκαλισθεὶς διὰ τελευταίαν φοράν τὴν μητέρα του, — ἀπὸ τοῦδε πᾶς πεινασμένος καὶ πληγωμένος στρατιώτης εἶναι υἱός σου — κάμνε ὅ,τι δύνασαι δι' αὐτούς.*»

Ἡ μήτηρ ἔνευσε μὲ τὴν κεφαλὴν.

«*Ζήτω ἡ καλὴ μας μήτηρ, ἥτις μᾶς ἐπρομήθευσε μὲ τόσα καλὰ πράγματα, — ἔκραξεν ὁ Οὐάλτερος, — ἀμέσως δ' οἱ συστρατιῶταί του ἐπανάλαβον, «*ζήτω!*» ἀλλ' ὁ συριγμὸς τῆς ἀτμαμάξης ἀπέπνιξε τὴν φωνὴν αὐτῶν — ἦτο τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως τῆς ἀμαρτοστοχίας, ἥτις ἔφερε τοιοῦτον πολῦτιμον φορτίον εἰς τὸ θέατρον τοῦ πολέμου.*»

— Θὰ τοὺς ἐπανιδῶμεν ἀρὰ γε ποτέ; — εἶπεν ἡ τεθλιμμένη μήτηρ τῶν νέων, — Πότε καὶ πῶς;

Ὁ βασιλεὺς δὲν εἶχε φθάσει εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης, ὅτε χαροποὶ ἀγγελίαι νίκης ἔφθασαν εἰς Βερολίνον καὶ ἐπλήρωσαν τὰς καρδίας ὄλων μετὰ χαρᾶς, ἀλλ' ἡ χαρὰ αὕτη δὲν ἦτο ἀμιγῆς λύπης εἰς τοὺς Γερμανοὺς — Αἱ κωμοπόλεις καὶ τὰ χωρία, διὰ τῶν ὁποίων ἡ βασιλικὴ συνοδεία διήρχετο, εἶχον μεταβληθῆ εἰς νοσοκομεῖα — Χιλιάδες πληγωμένων καὶ θνησκόντων στρατιωτῶν ἔκειντο πανταχοῦ, πανταχοῦ δὲ οἱ χειρουργοὶ καὶ ἱερεῖς ἐφαίνοντο ἐκτελοῦντες ἕκαστος τὸ φιλάνθρωπον αὐτοῦ ἔργον. Ἐδῶ οἱ διψῶντες ἐλάμβανον ὕδωρ καὶ οἱ πεινῶντες τροφήν, ἐκεῖ αἱ πληγαὶ τῶν πληγωμένων περιεδέοντο, ἀλλοῦ πόδες καὶ χεῖρες ἀπεκόπτοντο καὶ παρέκει οἱ θνήσκοντες ἐθάπτοντο — Οἱ ἐλαφρῶς πληγωμένοι ἦσαν ἐπὶ ἀμαξῶν, ἵνα μεταφερθῶσιν εἰς μακρονώτερον μέρος.

Τὸ τάγμα, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Μαρτίνος καὶ Οὐάλτερος ἀνῆκον, ἐσταμάτησεν εἰς ἓν τῶν χωρίων τῆς Ἀλσατίας — Ἐνταῦθα οἱ στρατιῶται ἐξώδευσαν τὰς ὀλίγας ὥρας, κατὰ τὰς ὁποίας ἔμειναν, περιποιούμενοι τοὺς πληγωμένους — Ἡ θεὰ τοιαύτης σκηνῆς ἐξέπληξε κατ' ἀρχὰς τὸν νέον Οὐάλτερον, ἀλλ' ὁ Μαρτίνος ἔνα μόνον εἶχε συλλογισμὸν, πῶς νά βοηθήσῃ τοὺς ἔχοντας χρεῖαν· παρηκολούθει δὲ πάντοτε τὸν ἱερέα καὶ τοὺς νοσοκόμους βοηθῶν αὐτοὺς καὶ μετὰ χεῖρὸς ἐπίσης τρυφερᾶς ὡς ἡ τῆς μητρὸς, θέτων τοὺς πληγωμένους συστρατιώτας του ἐπὶ τῶν εἰς τὰς ἀμάξας ἀχύρων, δίδων εἰς τοὺς μὲν σιγάρα, εἰς τοὺς δὲ σταγόνας τινὰς οἴνου, καὶ εἰς ἄλλους ἄλλα τινὰ ἀναφυκτικά· τὸ αὐτὸ ἔπραττον καὶ οἱ συστρατιῶταί του, ὥστε δλόκληρον τὸ τάγμα καθ' ὄλον τὸν χρόνον τῆς εἰς τὸ χωρίον διαμονῆς του ἐνησχολεῖτο εἰς τὴν περιποίησιν τῶν πληγωμένων.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ Αὐγούστου εὐρίσκομεν τοὺς δύο νέους μας ἐστρατοπεδευμένους ἔξωθεν τοῦ Στρασβούργου, τὸ ὁποῖον τὰ γερμανικὰ στρατεύματα στενὰ ἐπολιόρκουν. Τὰ παραμύθια, τὰ ὁποῖα οἱ γονεῖς των τοῖς ἔλεγον περὶ τῆς ποτὲ γερμανικῆς ταύτης πόλεως, τὰ τραγούδια καὶ αἱ ἱστορίαι τὰ ὁποῖα ἔψαλλον καὶ ἔλεγον περὶ Στρασβούργου, ὁ λαμπρὸς μητροπολιτικὸς ναὸς — ὅλα ταῦτα ἠλέκτριζον τὴν ἐξημμένην φαντασίαν τῶν νέων, ἐνῶ ἐπολιόρκουν τὴν μεγάλην καὶ περιφνημον ἐκαίνην πόλιν.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἡ παράδοσις αὐτῆς ἠλπίζετο ταχεῖα· ἀλλ' ὁ ἀνδρείος αὐτῆς φρούραρχος ἐκήρυξεν, ὅτι ἤθελε τὴν ὑπερασπισθῆ μέχρις ἐσχάτων. Ἡ πείνα ὤμας ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ ἔλλειψις πολεμοφοδίων καὶ τὸ καταστρεπτικὸν πῦρ τοῦ ἐχθροῦ ἀφ' ἐτέρου, ἠνάγκασαν τὴν τε φρουρὰν καὶ τοὺς ἀνδρείως ὑπομένοντας πολίτας νά παραδοθῶσιν ἐπὶ τέλους.

Διαρκούσης τῆς πολιορκίας, οἱ γάλλοι ἔκαμαν ἔξοδόν τινα ἐναντίον μικρᾶς τινος κανονοστοιχίας, τοποθετημένης ἐπὶ τῆς λίαν, ἧτις διὰ τῶν συνεχῶν αὐτῆς κανονοβολισμῶν ἠνόηλοι παρά πολὺ τοὺς εἰς τὸ φρουρίον. Εἰς τὴν κανονοστοιχίαν ταύτην ἦτο προσκεκολλημένοι καὶ οἱ Γάλλοι. Ἡ ἐξοδος τῶν Γάλλων ἦτο σφοδρά, καὶ σχεδὸν πάντες οἱ Γερμανοὶ πυροβολιστοὶ εἶχον πέσει, ἀλλ' ὁ Οὐάλτερος ἐξηκολούθει πληρῶν καὶ πυροβολῶν τὸ τηλεβόλον τε, ἕως οὗ διὰ τῆς ἐπελθοῦσης συνδρομῆς, ὁ ἔχθρος ἀπεκρούσθη καὶ ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ ἐκ νέου ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν τηλεβόλων τοῦ φρουρίου.

Διαρκούσης τῆς προσβολῆς ὁ Οὐάλτερος ἠσθάνθη ὀξείαν τινα νύξιν ἐν τῇ καρδίᾳ του καὶ ἤρχισε νὰ κλονίζηται.

— «Θὰ ἀποθάνω ἄρα γε, — εἶπε καθ' ἑαυτόν. Ἐὰν ἔχη οὕτως, ἔστω, μετὰ σοῦ, ὦ θεέ μου.»

Οἱ προσελθόντες ἀξιωματικοὶ συνεχάρησαν καὶ ἐπήνεσαν τὸν Οὐάλτερον διὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ ἀταραξίαν του, ἀλλὰ παρατήρησαν τὴν ὑπερβολικὴν αὐτοῦ ὠχρότητα, «Εἶσαι πληγωμένος;» τὸν ἠρώτησαν. — «Μοὶ φαίνεται,» — εἶπεν ὁ νεανίας.

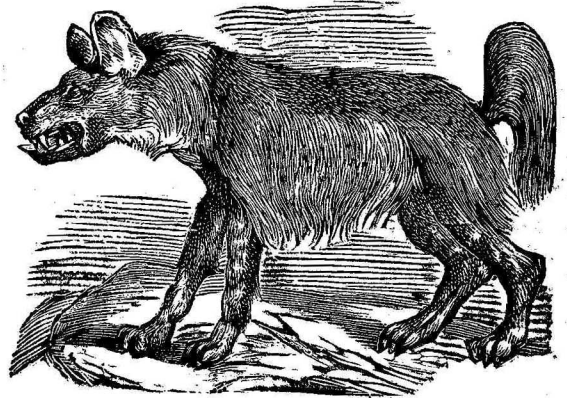
Ἐξετάσαντες αὐτὸν παρετήρησαν πόσον θαυμαστὴ ἦτον ἡ σωτηρία του. Μία τῶν σφαιρῶν εἶχε διαπεράσει τὸ κράνος του, ἕτερα πληγῶσαι ἐλαφρῶς τὰν βραχίονα του, τρίτῃ θὰ διετρόπα τὴν καρδίαν του, ἀν μὴ ἐν μικρὸν εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον ὁ Οὐάλτερος πάντοτε ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ, ἐμπόδιζε τὴν πρόοδόν της· ἀμφότερα τὰ τε ἐνδύματα καὶ τὸ εὐαγγέλιον εἶχον διαπερασθῆ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ στήθους του δὲν ἐφαίνετο εἰμὴ μικρὸς τις κύκλος φέρων τὸν τύπον τῆς κωνοειδοῦς σφαίρας! καὶ τοῦτο ἦτο ἡ ὀξεία νύξις τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη κατὰ τὴν συμπλοκὴν. Τελευταῖον ἤμως εὐρέθη ὅτι μία σφαῖρα εἶχεν εἰσελθεῖ εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ στήθους καὶ ἐμπηχθῆ εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ πνεύμονος, προξενήσασα ἀρκετὴν ἀπώλειαν αἵματος, καὶ τὴν ἐπελθοῦσαν ὠχρότητα.

(ἀκολουθεῖ.)

ΥΑΙΝΑ Η ΚΑΣΤΑΝΗ.

Τὸ γένος τῶν Υαίνων περιλαμβάνει διάφορα εἶδη ἀπαντα δὲ ταῦτα ἔχουσιν εἰδεχθῆ τὴν ὄψιν καὶ τὰς ἔξεις ἀηδεῖς. Εἶναι ζῶα σαρκόβόρα καὶ λαίμαργα ἀλλὰ δειλὰ· ὄθεν σπανίως, ἐκτὸς ὅταν στενοχωρηθῶσιν ὑπὸ τῆς πείνης, ἢ πρὸς υπεράσπισιν τῶν νεογνῶν των, ἐπιπίπτουσι κατ' ἄλλων ζῶων, ἢ προσβάλουσι τὸν ἄνθρωπον, ἀρκούμενα, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν προτιμῶντα τὰ θνησιμαῖα τῶν ζώντων ζῶων· ὄθεν καὶ τρέχουσιν ὅπου ὑπάρχουσι τοιαῦτα, οὐχὶ δὲ σπανίως

ἐπισκέπτονται καὶ τὰ νεκροταφεῖα καὶ ξεχώνουσι τοὺς νεκροὺς, σκάπτουσα διὰ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν· ἐνεκα δὲ τῆς ἕξως ταύτης τοῦ ζῆν ἀποπέμπουσιν ἀπὸ τοῦ σώματός των ἰδίαν τινα δυσώδη ἀποφορᾶν, ἧτις διαμένει καὶ ὅταν ἀκόμη τρέφονται μὲ καλὸν κρέας. Ἰδιαίτεράν κλίαν φαίνεται ὅτι ἔχουσι πρὸς τὸ κρέας τῶν σκύλων. Ὅθεν καταφεύγουσι εἰς διάφορα τεχνάσματα ὅπως συλλάβωσιν αὐτούς. Ἐν τούτων τῶν τεχνασμάτων εἶναι καὶ τὸ ἔξῃς. Ὁ ἄρρην κρύπτεται ὑποκάτω θαμνοῦ ἕξωθεν τοῦ χωρίου κειμένου· ἡ δὲ θήλεια εἰσέρχεται τολμηρῶς εἰς τὸ χωρίον καὶ θέτει εἰς κίνησιν τοὺς σκύλους αὐτοῦ. Εὐθὺς δ' ἀφοῦ ἐτελέσῃ τοῦτο, ἀρχίζει νὰ ὑποχωρῇ διωκομένη ὑπ' αὐ-

τῶν. Κατὰ τὴν φυγὴν της λαμβάνει τὴν δάδν, καδιέρχεται πλησίον τοῦ μέρους ἐνθα ὁ φίλος της παραμονεύει, ὅστις εὐθὺς ἀφοῦ πλησιάσωσιν οἱ διώκοντες σκύλοι εἰς ἱκανὴν ἀπόστασιν ἐπιπίπτει κατ' αὐτῶν συλλαμβάνει τὸν προστοχόντα ἐκ τοῦ τραχήλου καὶ δι' ἐνὸς τεινάγματος καταρρίπτει αὐτὸν νεκρὸν· ἔπειτα ῥίπτει αὐτὸν ἐπὶ τῆς βράχεως του καὶ ἀπέρχεται συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς φίλης του εἰς μέρος ἀσφαλές, ὅπου ἀμφότεροι εὐοχοῦνται ἐν ἡσυχίᾳ ἐκ τῶν σαρκῶν τοῦ πτωχοῦ καὶ ἀπλοικοῦ σκύλου!

Αἱ υαῖναι εἶναι ζῶα τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς ὅπου πολλάκις γίνονται ἡ μαστιγὴ τῶν κατοίκων, εἰσερχόμεναι εἰς τὰ χωρία καὶ διερχόμεναι τὰς ὁδοὺς ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου φόβου. Ὅθεν οἱ κάτοικοι ἀναγκάζονται νὰ κλειώσιν τὰς θύρας τῶν μανδρῶν, ἐνθα φυλάττουσι τὰ ζῶα των, καὶ ἀκόμη τῶν οἰκίῶν των, διότι πολλάκις αὗται εἰσέρχονται καὶ φονεῖουσι τοὺς εἰς αὐτὰς κοιμωμένους καὶ τοὺς κατατρώγουσιν.

Τὸ εἶδος τοῦτο, τὸ ὁποῖον παρίσταται εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα, εἶναι ἡ καστανη λεγομένη υαῖνα, ἡ μεγαλειτέρα ὄλων τῶν ἄλλων. Τὸ εἶδος τοῦτο εὐρίσκεται καὶ εἰς τὸν ζωολογικὸν κήπον τοῦ Λονδίνου.